

ἀποκαλυπτόμενον ἐν Παρίσις, εἶνε ὁ νεώτερος τῶν ἐπιφανεστέρων τῆς Γαλλίας γλυπτῶν.

Ἐγεννήθη ἐν τῇ νήσῳ Μαυρικίου τῷ 1879. Εἶνε ὁ γλύπτης τοῦ μνημείου τοῦ Baudelaire καὶ τῆς προτομῆς τοῦ Sainte-Beuve ἐν τῷ νεκροταφείῳ Montparnasse καὶ τοῦ Zola ἐν Medan, τοῦ ποιητοῦ Vigny, ἐτοίμην σχεδὸν διὰ τὰ στηθῆ ἐπὶ τοῦ στυλοβάτου καὶ τοῦ Leconte de Lisle.

Ὁ José de Charmoy παρέστησε τὸν Beethoven ἐξηπλωμένον, περιτετυλιγμένον ἐντὸς μανδύου, τὴν κεφαλὴν ὑποβασταζομένην ὑπὸ τοῦ κυρτοῦ βραχίονος καὶ φερόμενον ὑπὸ τέσσάρων συμβολικῶν ἀγγέλων.

Δὲν ὑπάρχει ἴσως ἄλλη μορφή γεγλυμμένη ἢ ἐξωγραφισμένη, ἥτις περιέκλεισε ποτὲ τοιαύτην ἐκφρασὴν ἐρημώσεως, ἀπομονώσεως—ἀμα δὲ καὶ δυναμείας καὶ πόνου ἐκ τῆς ἀνεκράστου ἐναντίον τῆς ἡθικῆς ὁδῆς πάλης, τῆς ἰσχυρᾶς καὶ μυστικῆς διαμάχης μετὰ τοῦ πόνου καὶ ἀμυδρότητας, τὴν ὁποίαν ἀποδίδει ἡ τραχὺς μορφή, ἡ σχεδὸν στιγμὴ τοῦ ἔργου τοῦ Charmoy.

Καὶ ἀνεύρισκται τὶς παράδειγμα, ὅπερ ἐμποιεῖ ἐντύπωσιν, τῆς διαφορᾶς τῆς ἀνθρωπίνης μεγαλοφυΐας, ἐὰν συγκρίνῃ τοὺς μυστικοπαθεῖς Beethoven τοῦ Bourdelle καὶ τοῦ J. Jouant πρὸς τὸν καθαρῶς ἀνθρώπινον τοῦ Aronson καὶ πρὸς τὴν ἐκ γρανίτου ταύτην μορφήν, ἥτις ὑπερθυμίζει τὰς Σφίγγας καὶ τὰς τραχεῖας αἰγυπτιακὰ θεότητας, τὰς ἥμισυ εὐπροσδέκτους.

—«Ζητεῖτε τὰ αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα ἠθέλησα νὰ ἐκφράσω· ἐρωτᾷ ὁ Charmoy. Εἶνε ὁ ἐκούσιος ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων χωρισμός μετὰ τῆς ἡθικῆς πικρίας.» Ἄλλ' ὁ Charmoy ὑπερέβη καὶ αὐτὴν τὴν ἐμπνευσίν του.

Οἱ τέσσαρες ἄγγελοι, οἱ εἰς ἐκάστην γωνίαν τοῦ στυλοβάτου ὑψούμενοι, ὑποβάσταζουσιν τὸ μνημεῖον. Γιγάντιοι Καρυάτιδες, λελαξευμένοι, ὑπενθυμίζουν πλειότερον παντὸς ἄλλου τὴν μορφήν τοῦ ἐξεικονιζομένου θεοῦ. Τὸ παράστημά των, τὸ ἄλγος των, αἱ πτυχαὶ τοῦ ὡραίου, αἱ γιγάντιοι πτέρυγες, ὅλα ταῦτα ἀνήκουν εἰς τὴν τέχνην τῆς Ἰταλικῆς ἀναγεννήσεως, μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι δὲν ἀπότηνουν τελείως τὸ ἀσκητικὸν Ἰδεῶδες τοῦ Μεσαίωνος.

Ὁ Georges-Michel δὲν διστάζει νὰ χαρακτηρίσῃ τὸ ἔργον τοῦ Charmoy ὡς μὴ ὁμοιογενές, προσθέτων ὅτι ἡ ἐκουσία δυσαναλογία, ἡ ἐπιζητηθεῖσα ἴσως, τοῦ πλάτους τῆς ράχεως, τῶν μυῶνων τοῦ

τραχήλου ὡς καὶ τὸ σκεπτικὸν τῶν προσώπων τῶν ἀγγέλων ἀνήκουσιν εἰς τὴν νεωτάτην γερμανικὴν σχολήν.

Ἡ πρώτη μορφή συμβολίζει τὴν Ἡρωϊκὴν Συμφωνίαν, ἣν ὁ Beethoven ἀφιέρωσεν εἰς τὸν Βονοπάρτην καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀφῆρεσε τὴν ἀφιέρωσιν μετὰ τὴν μάχην τοῦ 1806. Εἶνε μεγαλοπρεπὴς καὶ σοβαρὰ, ὅσον ἡ δευτέρα μελαγχολικὴ, μεγαλοφυΐα συμβολίζουσα τὴν Συμφωνίαν εἰς ut dièze mineur, γνωστὴν, ἀγνωστον διατί, ὑπὸ τὸν τίτλον «Clair de Lune».

Αἱ λοιπαὶ δύο μορφαὶ παριστῶσιν, ἡ μία τὴν Πέμπτην Συμφωνίαν· στήθος πλατὺ, παλλόμενον, οἱ ὀφθαλμοὶ μεγάλοι καὶ βλοσυροί· ἡ δὲ τελευταία τὴν «Λειτουργίαν εἰς re»· ἥρμος, ἀπαλή.

«Ἡ γλυπτικὴ, λέγει ὁ José de Charmoy, δὲν εἶνε ἡ μία τελειοποίησις τῆς ἀρχιτεκτονικῆς· τοῦτο εἶνε Γαλλικὴ ἐρμηνεία καὶ ορονῶ ὅτι πρέπει νὰ ἦναί τις ἀρχιτέκτων πρὸ τοῦ νὰ γίνῃ γλύπτης.

«Ἡθέλησα κυρίως ἐν τῷ ἔργῳ μου νὰ συνθέσω τὰς ἰσχυρὰς ἐντυπώσεις τοῦ Beethoven καὶ τοιοῦτον μᾶλλον συναίσθημα ἢ τοιοῦτον ἔργον δύναται νὰ συμβολίσῃ πᾶσαν μεγαλοφυΐαν. Ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ ἐντυπώσεις του, τὰ συναίσθηματά του περιεκλείσθησαν ἐλθὼν εἰς τὰ τέσσαρα ἔργα του· «Ἡρωϊκὴ Συμφωνία», «Sonate εἰς do dièze mineur», «Πέμπτη Συμφωνία», καὶ «Λειτουργία εἰς re» δὲν ὄντω διὰ τῶν ὀνομάτων των νὰ ὀνομάσω καὶ τὰς ἐκφάνσεις τῆς μεγαλοφυΐας του».

Καὶ ἕτερον μνημεῖον ἀναγεροθήσεται ἐφέτος ἐν Παρίσις εἰς τιμὴν τοῦ Beethoven. Δραῖμα εἰς τρεῖς πράξεις, ἔμμετρον τοῦ κ. René Fauchois, συγγραφέως τοῦ «Λουδοβίκου XVII», τῆς «Ἐξέδου» τῆς «Πηνελόπης» καὶ τὸ ὁποῖον ὁ Antoine ἀναβιβάζει εἰς τὸ Ὀδῆον.

Ὁ κ. de Max θὰ ὑποδυθῇ τὸν Beethoven. Ἀς πιστεύσωμεν ὅτι καὶ τὸ μνημεῖον τοῦτο θὰ ᾔναι ἐπίσης μακρᾶς διαρκείας ὅσον καὶ τὸ ἐκ γρανίτου τοιοῦτον.

Πλὴν τούτων, ἡ «Πινακοθήκη» ἐδημοσίευσεν ἤδη ἐν τῷ Γ' τόμῳ αὐτῆς ἐν μνημεῖον τοῦ Βετόβιν (σελ. 62) καὶ μίαν κεφαλὴν τοῦ διασῆμου μουσουργοῦ, ἐν ᾗ εἰκονίζεται ἡ Μοῦσα προσπαθοῦσα νὰ διανοίξῃ τὰ κλειστά χεῖλη του (σελ. 158).

